

Nietzsche : 'Ο Θεός είναι νεκρός», ή όποία έγράφη τὸ 1943, ἀσχολεῖται διεξοδικῶς μετὰ τὰς ἐπιπτώσεις τῆς ἀφοριστικῆς αὐτῆς θέσεως καὶ τὰ αἷτια τὰ όποῖα τὴν προεκάλεσαν.

Αἱ ἀπόψεις τοῦ Nietzsche ἀποτελοῦν τὴν συνεπεστέραν ἀπόληξιν τοῦ δυτικοῦ όδοιπορικοῦ τῆς σκέψεως ἐκφραζομένου ὡς λογικῆς καὶ ὡς μετατροπῆς τοῦ Θεοῦ τῆς πίστεως εἰς μεταφυσικὴν.

Αἱ κατηγορίαι τῆς πείρας μετατρέπόμεναι εἰς ἀντικειμενικὴν λογικὴν ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν ἑνός χωρισμοῦ μεταξὺ ζωῆς ὡς πράξεως καὶ θεωρίας ὡς μεταφυσικῆς.

'Ο Nietzsche κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι ἀπολύτως συνεπῆς ἀρνούμενος τὸν Θεὸν τῆς δυτικῆς μεταφυσικῆς καὶ τῶν λογικῶν κατηγοριῶν. Εἰς τοιοῦτου εἴδους Θεός δὲν εἶναι εἰμὴ νεκρός.

'Η πρότασις τοῦ Heidegger ἀποτελεῖ προσπάθειαν ὑπερβάσεως τῆς «λογικῆς» τοῦ λόγου. 'Ο μηδενισμὸς δηλονότι ἀποτελεῖ τὴν συνεπῆ στάσιν τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνθρώπου πρὸ τῆς ἐκλογικεύσεως τοῦ Θεοῦ (ὡς μεταφυσικῆς). 'Ο μηδενισμὸς ἀποτελεῖ τὴν λήθην τῆς Λήθης, τὴν ἀρνησιν τῆς καταρρίψεως τοῦ συστήματος. 'Αποτελεῖ παραλλήλως τὴν ἀντίστασιν τῆς δυτικῆς σκέψεως πρὸ τῆς κατανοήσεως τοῦ τέλους της, τῆς ἀνικανότητός της νὰ ἴδῃ, νὰ «ἀντιληφθῆ» τὸ εἶναι χωρὶς νὰ τὸ ἀντικειμενοποιήσῃ ἐντὸς τῶν ἀξιῶν. Τί ἄλλο μένει εἰς τὴν σιέψιν ἐκτὸς τῆς δυνατότητος νὰ ἀπολεσθῆ ὡς λήθη διὰ νὰ ἐπανεύρῃ εἰς αὐτὴν τὸν ἱστορικὸν λόγον τῆς 'Αληθείας, ἡ όποία ἀποκαλύπτεται μετὰ τὴν ἐπίκλησίν της ;

ΑΡΧΑΙΟΡΡΥΘΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Εὐθανασία *

«*Ω φίλοι, οὐ θεμιτὸν πενθεῖν· τέθνηκ' ἄτερ ἄλγους
Μήτηρ γυμνασίου καὶ δίχ' ἀδημονίας.*»

— «*Ἔστω· τίς δ' ἀπὸ τοῦδε κόρας παιδεύσει ὀμιλεῖν
'Ελληνιστὶ κόρη Ναυσικάα φιλίας ;*»

* Τὸ ἐπίγραμμα ὑπαινίσσεται τὴν ἐπ' ἐσχάτων κατάργησιν τῆς διδασκαλίας τῶν 'Αρχαίων 'Ελληνικῶν εἰς τὰ πλεῖστα τῶν Γυμνασίων θηλέων τῆς Γερμανίας. 'Η 'Ελληνικὴ γλῶσσα χαρκτηρίζεται ὡς «μήτηρ τοῦ γυμνασίου».

Μῦθοι ἀδιάφθοροι

«*Ἑλλήνων μῦθοι, τίς ἂν ὑμᾶς οὐκ ἐπιχειροῖ
καινοτομεῖν ; οὐδεὶς δ' οὐδὲν ἐτραυμάτισεν.*»

Νεφέλαι

«*Σκόμματ' 'Αριστοφάνους, ὧ Σώκρατες, οὐ χαλεπαίνεις ;
— «Ὁὐ νεμεσῶ σκωφθεὶς ἀνδρὸς ὑπ' εὐχάριτος.»*»

Ἡ γη σὼ

«*Υστατον 'Ηγησὼ προσέφη θνήσκουσ' ἀγαπητὴν
ἀμφίπολον· «Νανῶ, φεῦ, καλὸν ἔστι βιοῦν.»*»

Θνήσκων γενοῦ *

Μέχρι δὲ κείν' ἂν ἔχῃς, τὸ καταθνήσκοντα γενέσθαι,
ξεῖνος ἔση γαίᾳ λυπρὸς ἐπὶ σκοτία.

* Τὸ ἐπίγραμμα ἀποτελεῖ ἀπόδοσιν περιφρήμου ἀποσπάσματος ἀπὸ τοῦ *Stirb un werde* τοῦ Goethe, ἔχοντος ἐν πρωτοτύπῳ ὡς ἐξῆς :

Und so lang du das nicht hast
dieses stirb und werde
bis du nur ein trüber Gast
auf der dunklen Erde.

Εἰς τὸ Γυμνάσιον *

Πεντήκοντ' ἤδη γεγονὸς μακροὺς ἐνιαυτοὺς
δένδρεον ἀμφιλαφὲς καρποφόρον τέ σ' ὁμοῦ
καὶ βλάστην προσερωῶ νεαράν· τὸ γὰρ ἦθος ἐνοικοῦν
τῶν τε κορῶν ὦρα σοὶ γ' ἀπὸ γῆρας ἔχει.

* Ἐγκώμιον τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸ Γυμνάσιον θηλέων, εἰς ὃ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐδίδαξε, ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τῆς ἰδρύσεώς του.

Παλιγγενεσία

Καὶ τόδε Πυθαγόρου, θρασέως ἀσπάζομαι Ἐρμῆν,
εὐδονθ' ὃς καινὴν μ' εἰς ἀνέγερσιν ἄγει.

Ἀριστείδης

Εἷς μόνος ἀρχόντων ἐπὶ γῆς ἦκουσ' ὁ Δίκαιος,
τῶν ἄλλων πάντων πᾶς τις ἄρ' ἦν ἄδικος.

Κεράσου θάνατος

Θαυμάζω σε γέρον, μέλλον ὃς δενδροκοπεῖσθαι
μυριόκαρπος ἔφυς οἷα γελῶν θανάτῳ.
πῶς σε, τροφεῦ τρισσῶν γενεῶν, πῶς ἔνδικ' ἐπαινώ,
ὦ Σοφόκλεις κεράσων, δωροδοτ' ἄχρι τέλους ;

Πρὸς κοττύβους

Πολλὰ τὰ κοττυβίων ἀγαπῶν, πρότιστα δ' αἰοιδήν,
ἡμετέρων κεράσων ἄρπαγας οὐκ ἀγαπῶ.

Κόττυβος

Γλισχρός ἄρ' εἶ σὺ κάπηλος· ἐμῇ χαίρεις μὲν αἰοιδήν,
ἐκ κοινῶν δὲ νομῶν τῆς φύσεώς με σοβεῖς !

Κρίσις Πριάπου

Ὅττω ἀναξ κήπων· «σύ γ' ἔα καρπῶν ἑκατοστήν
κοττύβι' ἀρπάζειν, μὴ σ' Ἐρατὸν κολάσῃ.»